

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Пазарджик , 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на единадесети януари, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20205220201629 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. Т. Б., ЕГН *** от гр.Хасково против Електронен фиш серия К, № 2379989 на ОД на МВР - Пазарджик, с който на основание чл.189 ал.4 от ЗДП във вр. с чл.182 ал.2, т.3 от ЗДП, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДП е наложена глоба в размер на 100 лв. /сто лева/.**

В подадената жалба се съдържат оплаквания за процесуална и материална незаконосъобразност на атакувания ЕФ, чиято отмяна се иска.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично, но изпраща процесуален представител, който поддържа жалбата и пледира за отмяна на ЕФ. Иска и присъждане на разноски.

За ответникът по жалбата – териториалната структура на ОД на МВР Пазарджик, редовно призована чрез директора, не се явява представител. Постъпва писмено становище от пълномощник на директора, с което се иска потвърждаване на ЕФ, прави се възражение за прекомерност на разноските и

на свой ред иска присъждане на такива под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Районният съд провери основателността на жалбата, след като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено следното:

Жалбоподателят е санкциониран като собственик на МПС марка „Ауди А4 Авант“ с рег. № ***. Това МПС на 20.10.2018 година, в 16:22 часа, на АМ „Тракия“, километър 69, в посока за гр.Пловдив, се движело с превишена скорост от 163 км/ч, при максимално разрешена за движение по автомагистрала от 140 км/ч. Скоростта била установена и фиксирана с автоматизирано техническо средство – мобилна радарна система ARH CAM S1, което отчело движение със скорост от 168 км/ч, т.е. превишение на скоростта от 28 км/ч, но от това превишение били извадени 3%, т.е. 5.04 км/ч, закръглено на 5 км/ч, каквато е възможната технически допустима грешка на техническото средство при засичане на движение със скорост над 100 км/ч, което е в полза на жалбоподателя. Така се формирало превишението на скоростта от 23 км/ч.

Въз основа на това бил издаден атакуваният ЕФ. Той бил връчен на жалбоподателя на 02.09.2020 год., а жалбата против ЕФ бил подадена чрез наказващия орган на 15.09.2020г., т.е. в срока по чл.189 ал.8 от ЗДП, при което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на ЕФ.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства.

При така установеното е видно, че жалбата против атакувания ЕФ е неоснователна по следните съображения:

Първо следва да се каже, че в хода на административнонаказателното производство по безспорен начин се доказва фактът на извършеното нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДП. В ЕФ изрично е цитирана дадена от законодателя възможност на санкционираното лице на основание чл.189 ал.5 от ЗДВП в 14-дневен срок да предостави писмена декларация с данни за лицето, извършило

нарушението и копие на свидетелството му за управление на МПС, въз основа на които да се анулира издадения фиш. В законоустановения срок такива действия не са предприети от страна на жалбоподателя, поради което с оглед нормата на чл.188, ал.1 от ЗДвП, Б. правилно е бил привлечен към отговорност в качеството му на собственик на процесното МПС. В този смисъл авторството на нарушението в лицето на санкционирувания субект е безспорно доказано, а възражения в противния смисъл се явяват неоснователни.

Съдът констатира, че в процедурата по издаването на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения и материалният закон е приложен правилно.

На първо място следва да се каже, че съгласно чл.189 ал.4 изр.първо от ЗДП: *„При нарушение, установено и заснето с техническо средство, отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш с налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение”*.

Внимателният анализ на разпоредбата налага извода, че когато е налице нарушение - установено и заснето с техническо средство, тогава се издава електронен фиш - в отсъствие на контролен орган и на нарушител.

С измененията на ЗДП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., законът беше съобразен с изложените в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС становища относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта. В разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП беше добавен терминът „автоматизирано” техническо средство, а съгласно §6, т.65 от ДР на ЗДП– „Автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес”. Казано с други думи, контролният орган не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след

преустановяване на контрола го изключва и демонтира. За всичко това се съставя и протокол. Именно в това се изразява поставянето на начало и край на работния процес от контролния орган, т.е. той по никакъв начин не влияе на процеса на самото измерване на скоростта от съответното АТСС, което абсолютно независимо и на база вградения му софтуер и радар извършва измерване, респ. заснемане и се констатира евентуално превишение. При това положение е несъмнено, че нарушението се констатира в отсъствие на намеса на контролния орган. В този смисъл възраженията във въззивната жалба за установяване на нарушението в присъствие на контролен орган са несъстоятелни.

С оглед на това според настоящия съдебен състав не са налице никакви, дори и служебно установени нарушения на процесуалните правила при издаван на ЕФ.

Издаденият ЕФ съдържа реквизитите по чл.189 ал.4 от ЗДП. В разпоредбата на чл.189 ал.8, изр.2-ро от ЗДП е посочено, че когато изпраща жалбата против ЕФ в съда, директорът на съответната структура на МВР или оправомощено от него лице я изпраща заедно с цялата преписка, като в съпроводителното писмо посочва и доказателствата в подкрепа на обжалвания електронен фиш, както и информация за участъка от пътя с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по [чл. 21](#), посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка. Всичко това по настоящото дело е сторено, като в писменото становище на Началник СПП при ОД на МВР-Пазарджик, съпровождащо преписката, горните обстоятелства са посочени, респ. писмени доказателства са приложени. Отделно от това и в самия ЕФ обаче е било посочено, че скоростта е била измерена с АТСС – посочената по-горе мобилна радарна система ARH CAM S1 с № 11743bb. Също така мястото на нарушението – АМ „Тракия“, км 69, както и посоката на движение – в посока на движение към гр.Пловдив.

Видно е също така, че ЕФ е издаден в законоустановените срокове, в рамките на материалната и териториална компетентност на своя издател. Неговото съдържание съответства на изискванията на чл. 189 ал.4 , изр.2-ро от ЗДП, т.е. отразява териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено

нарушението, което съвпада с данните от техническото средство, изведени на фотос /лист 12 от делото/. Описано е нарушението по време, място и констатирано превишение на скоростта. Разминаването между скоростта, която се сочи като измерена по данните от фотоса и възприетата като установена в ЕС се отдава на редуцирането ѝ, предвид възможността за допустима техническа грешка от 3%, която е отчетена в полза на нарушителя. Посочени са нарушените разпоредби на ЗДВП /чл. 21, ал.1/, както и наложената глоба по размер, място, начин и срок на плащане.

Като се има предвид фотосът с № 0073050 /лист 12 от делото/, направен с ARH CAM S1 с № 11743bb, придружаващ ЕФ и имащ статут на веществен доказателствено средство по смисъла на чл.189 ал.15 от ЗДП, може да се заключи, че същият този фотос, заснет от техническото средство, с което е било регистрирано нарушението е напълно валиден и изготвен в съответствие с техническите изисквания.

Визираните реквизити най-долу на фотоса, напълно съответстват на възприетото като време, начин и място на извършване на нарушението. Установява се посока на измерване, която напълно съвпада с посоката на движение на МПС. Засичани са били приближаващите се автомобили, какъвто на фотосът е процесният автомобил. Установява се въведеното ограничение на скоростта 140 км/ч, както и конкретно засечената скорост на процесния автомобил. В средата на горния и долния, както и в двата странични края на фотоса, се виждат малки бели стрелки, които като се свържат хоризонтално и вертикално с мислена линия, ще се пресекат точно там, където на пътното платно е заснет процесният автомобил и по-точно в средата на неговата предница, в областта на регистрационния номер, което недвусмислено сочи, че засечената скорост е именно този автомобил, а не на друг, движещ се зад него.

Мястото на разположение на АТСС е било отразено и съставени протокол за използване на АТСС /лист 9 от делото/. В този протокол, съставен на основание чл.10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. на МВР за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства системи за контрол на правилата за движение по пътищата, също подробно отразено, че няма пътен знак, въвеждащ допълнително ограничение на скоростта, както и че разрешената такава е било 140 км/ч. Отражено е мястото на

разположението на АТСС, както и че последното е било в режим на измерван „С” – стационарен, с посока на действие „П” – приближаващ.

Установява се по делото, че не е било изпълнено изискването на чл.10 ал. от Наредба № 8121з-532, а именно да е била направена снимка, отразяваща н разположението на АТСС на процесните дата, час и участък от пътя. В този смисъл не се прави възражение с жалбата или от процесуалния представител съдебно заседание за опорочаване на процедурата по издаването на ЕФ, с което евентуално да се обосновава и искане за неговата отмяна. Дори да бе направен възражение обаче, то същото не би могло може да бъде удовлетворено. Това е така, защото е налице многобройна и безпротиворечива съдебна практика в смисъл, че липсата на снимка към протокола за използване на мобилното АТСС е нарушение, но не съществено такова и само по себе си не може да доведе до отмяна на атакувания ЕФ. Практиката е категорична, че липсата на фотос към протокола при достоверно отразена информация за разположението на мобилното АТСС в протокола няма как да доведе до съмнение само по себе си за мястото на разположение на системата. В тази връзка следва да са налице пропуски, свързани със самия протокол, каквито в процесния обаче не са откриват. Отделно от това следва да се държи сметка за обстоятелството, че използваната мобилна система за контрол, при сработването ѝ притежав техническа възможност чрез външна антена да определя автоматично разположението на уреда посредством GPS координати, които координати са отразяват на всяка една изготвена снимка при работа на системата. Видно е с приложените снимки към ЕФ (общо три на брой), че на всяка от тях са посочени тези GPS координати, т.е. всеки може свободно да ги въведе като данни например в Гугъл карти /Google maps/ и да добие ясно представа къде точно било позиционирана системата. Едва ли има по-точен начин да се индивидуализира мястото за контрол (разположението на техническото средство). Така посочените координати ведно с изготвения протокол за използване на АТСС сочат на единствения възможен извод – че по делото не само няма съмнение къде точно е било позиционирано мобилното АТСС, но и безспорно се установява, че мястото на контрол е именно посоченото в ЕФ. В този смисъл си заслужава да бъде цитирано само едно решение от съдебната практика, а именно Решение № 1018/16.12.2020г. по к.а.н.д. № 1138/2020г. на Административен съд - Пазарджик.

ЕФ не е опорочен, независимо че в него няма данни за конкретен физически издател и за дата на издаването му. Тук следва да се припомни, че посочването на конкретното физическо лице - оператор на мобилната система както и датата, на която то е разпечатало на хартиен носител ЕФ не са среди реквизитите на последния по смисъла на чл.189 ал.4 от ЗДП. В този смисъл им изрично произнасяне и в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС, в тази му част то не е загубило своята актуалност.

Процесното АТСС е одобрен тип средство за измерване на скоростта и към момента на установяване на нарушението е било технически изправно /ви: приетите като писмени доказателства удостоверение и протокол от проверка за техническа изправност на лист 17-19 от делото/.

Поради всичко казано до тук следва да се заключи, че възраженията във въззивната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения /СПН накърняващи правото на защита, респ. за нарушение на материалния закон, при издаването на обжалвания ЕФ, се неоснователни.

С оглед на всичко гореизложено съдът намира, че правилно е бил ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя като собственик на процесното МПС, с което е било извършено вмененото нарушение, доколкото за превъзхождение на разрешената скорост за движение от 140 км/ч в конкретния пътен участък, т.е. по магистрала, със скорост от порядъка на 21-30 км/ч се налага глоба в размера на 100 лева.

При този изход от делото – потвърждаване на ЕФ, който е неблагоприятен за жалбоподателя, то искането за присъждане на разноски в негова полза не може да бъде уважено.

При този изход от делото – потвърждаване на ЕФ, принципно ответна страна – ОДМВР-Пазарджик, би имала право на разноски. В същото време оба искането на А. С. Г., в качеството му на пълномощник на директора на ОДМВР Пазарджик, от която териториална структура е издаден фишът, направено постъпило писмено становище по съществото на спора преди последното съдебно заседание, а именно за присъждане на разноски на основание чл.63 ал.1 вр. с ал.3 от ЗАНН, във вр. с чл.144 от АПК и във вр. с чл.78 ал.8 във вр. с чл.1 т.3, пр.2 от ГПК, не може да бъде уважено. Това е така, защото видно

представеното пълномощно пълномощникът А. С. Г. – началник сектор „ПП“ при ОДМВР-Пазарджик е лице с юридическо образование.

Тук веднага следва да се каже, че отговорността за разноски е обективна невиновна, като на репарирание подлежат само действително направени разноски, чието присъждане законодателят е предвидил. Единствено изключение, което законодателят предвижда, е в хипотезата на [чл.78 ал.8 ГПК](#), която гласи, че в полза на юридически лица или еднолични търговци присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Това е единственото законоустановено изключение когато ще е законосъобразно присъждането на разноски, без същите да са доказани по делото. Нормата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#) е процесуална и като такава е извън от публично-правен ред, визира изключение от общото правило за присъждане на разноските и според настоящия състав не следва да се тълкува разширително или да се прилага по аналогия и в хипотезите, когато страната по делото представлявана не от юрисконсулт, а от други служители с юридическо образование по смисъла на [чл. 32, т. 3, предл. 2 от ГПК](#).

В конкретния казус директорът на ОДМВР-Пазарджик е бил надлежно представляван в АНП по пълномощие от началника на сектор „ПП“ при същата дирекция, което в случая е допустимо по силата на чл.32, т.3, предл.2 от ГПК в връзка с чл.17 ал.3 от АПК, като пълномощникът своевременно е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а изходът на спора е частично благоприятен за представляваната от него страна, но липсва законово основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ОДМВР-Пазарджик не е бил представляван от юрисконсулт, каквото е изискването на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#).

В този смисъл има достатъчно съдебна практика, като само за пример могло да се цитира Решение № 1739/17.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 14713/2015г., IV отделение, в което е казано: „Заплащането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), който текст е субсидиарно приложим чрез нормата на [чл. 144 от АПК](#). Както в разпоредбите на [чл. 143 от АПК](#), така и на [чл. 78 от ГПК](#) законодателят регламентира присъждането на реално направените в хода на съдебния процес разноски, размерът на които и заплащането им се доказват с представяне на платежни документи и с прилагане на списък. Единственото отклонение от този принцип е предвиден [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), която норма е приложима само по отношение на възнаграждението

юрисконсултите. Други лица с юридическо образование, представляващи съответния орган са посочени в нормата на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#). Настоящият съдебен състав счита, горепосочената разпоредба представлява изключение от общото правило, поради което недопустимо разширителното ѝ тълкуване и прилагането ѝ по аналогия. Ето защо разности на основание [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) се присъждат на основание [Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) само при защита от юрисконсулт, не и от друго лице с юридическо образование, което е чл. на колективен административен орган. Изложеното не противоречи на [Тълкувателно решение № 3 от 13 май 2010 г.](#) на Общото събрание на колегията във Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 5/2009 г., на което се позовава касаторът. В него е направено разграничение между едноличен административен орган - министър, областен управител, кмет, директор и с колективен административен орган със статут на юридическо лице - Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за енергийно и водно регулиране и др.; колективен административен орган без статут на ЮЛ. Посоченото тълкувателно решение се отнася до присъждане на възнаграждение, в случай, че административният орган е представляван в съдебно производство от юрисконсулт, а не от друго лице с юридическо образование“.

В аналогичен смисъл са и Решение № 1141/03.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 13808/2015г., IV отделение, Определение № 47/26.01.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 62/2017г., Решение № 80/08.02.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 1059/2016г., Решение № 2192/17.12.2019г. на Административен съд Бургас по адм. д. № 3049/2019г. и др.

По изложените до тук съображения Пазарджишкият районен съд постановява настоящият състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К, № 2379989 на ОД на МВР-Пазарджик, с който на Н. Т. Б., ЕГН ***** от гр.Хасково, на основание чл.189 ал.4 от ЗДП във вр. с чл.182 ал.2, т.3 от ЗДП, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДП е наложена глоба в размер на 100 лв. /сто лева/.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията за присъждане на разноси в полза на жалбоподателя и в полза на ОДМВР-Пазарджик.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пре Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____